

ACCÈSSIT - CATEGORIA JOVES

AUTORA: **Berta Capdevila** (Pseudònim: Dalia)

TÍTOL: **El vestit blau**

“Avui és un dia especial” m’han repetit aquesta frase sis vegades, com a mínim. Però avui no és un dia especial, avui és un dia estrany. Hem anat amb la mare a la botiga de vestits, i m’he n’ha comprat un de blau clar, caríssim. Normalment la mare no m’hauria ni deixat somiar en aquell vestit, però avui no sé què passa. Tothom corre amunt i avall preparant decoracions i preguntant-me coses estranyes. Aconsegueixo un petit moment de calma quan m’amago darrere la porta de l’habitació dels pares. Algú ha arribat a casa, és un home que parla amb els pares.

-Aisha! - Crida la mare-Aisha surt de darrere d’aquella porta! - Lentament, obeeixo i em dirigeixo cap al menjador.

Assegut en una cadira, al costat del meu pare, hi ha un desconegut que fa por. Va vestit amb una camisa i americana molt cares i es dedica a mirar-me amunt i avall amb cara de desaprovació.

La mare em col·loca davant seu, em retira els cabells de la cara, i em posa les mans a les espatlles.

-I... quants anys diuen que té?-Pregunta l’home.

-Onze, acabats de fer.-Respon el pare. Aprofito que l’home es gira per mirar a la mare.

-Qui és?

-Una persona molt important, ara calla i porta’t bé,- Quan l’home “important” acaba de parlar amb el pare s’aixeca i marxa. Encaixa les mans amb el pare i li diu alguna cosa que no puc arribar a sentir.

Unes hores més tard, la mare em pentina, i em posa el vestit blau que hem comprat aquest matí. M’ha fet una cua alta, que amb la meva llargada dels cabells m’arriba fins a mitja esquena. I no para d’ajustar el vestit blau, de tirants, que m’arriba fins els genolls i em fa semblar una princesa.

Marxem de casa i caminem deu minuts. Entrem en un edifici fosc. A dins d'una sala decorada hi ha l'home desconegut que fa por, a sobre d'una tarima, no, una tarima no.

Un altar.

De cop ho entenc tot i em començo a resistir rotundament.

-No! No! No!- Crido i crido, la mare m'agafa fort del braç, aconseguixo escapar-ne i surto corrents. No sé on anar, ni què estic fent, però corro i corro, noto com les llàgrimes em baixen per la cara.

I com la pols dels carrers de Dacca embruta el meu vestit blau.

Dalia